

forelagt af den højtærede Indenrigsminister, at det gaar bort fra 60 Aars Alderen og sætter 65 Aars Alderen i Stedet, vilde jeg selvfølgelig havde indkasseret hans Udtalelser herom som en højst værdifuld Medhjælp for os i vort Forsøg paa at forbedre den højtærede Ministers Forslag. Men saaledes opfatter jeg ikke det ærede Medlems Udtalelser. Jeg opfatter dem som et Led i en samlet, af mange højst forskelligartede Ingredienser tilvejebragt Agitation for at forhindre, at man kommer ind paa bedre Principper end dem, man har i det foreliggende Lovforslag. Men nu gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen ogsaa ved Gennemførelsen af Aldersrenteprincippet i alt Fald vil være en trofast Støtte for at bevare 60 Aars Alderen, og saa er der i alt Fald vundet een Sjæl her i Salen for denne gode Tanke.

Maa jeg have Lov til at spørge det ærede Medlem Hr. Holstein, som fremsatte nogle Bemærkninger om Forsikringstanken og nævnte, at den særlig var gennemført i Tyskland, og hvor godt den havde virket der: Har det ærede Medlem undersøgt, hvorledes denne Forsikring for Tiden virker i Tyskland? Den kan kun virke paa en af to Maader: enten virker den saaledes, at de Renteudbetalinger, der er fastsat forsikringsmæssigt, og som den Gang var rigtige, 200—300—600 Mark aarligt eller saadan noget lignende, nu har mistet deres Virkekraft, saaledes at de kun er 1/10 eller 1/20 værd deraf, og saa viser det sig, i hvilken Grad Forsikringsprincippet ikke holder overfor Omvæltninger i Pengenes Værdi. Eller ogsaa maa Staten supplere Aldersrentebeløbene med det 10—20-dobbelte, og saa viser det ogsaa, i hvilken Grad Forsikringsprincippet ikke holder overfor Forandringer i Pengenes Værdi. Hvis der i Forvejen var Tvivl om, at man overhovedet kunde bygge en kolossal Forsikring, som kræver Milliarder, op og bygge noget socialt derpaa, saa maa i alt Fald de Forandringer i Pengenes Værdi, som de sidste Aar har været Vidne til, have overbevist os om, at man ikke kan bygge en Alderdomsforsikring op paa Millionopsamlinger.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen fremsatte det Spørgsmaal, hvor meget man tror, at den, der har arbejdet fra ganske ung, til han blev gammel, og har slidt og slæbt i al sin Tid, har kunnet

spare sammen, og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, kom han til det Resultat, at det vilde være lidet eller slet intet. Jeg er klar over, at dette Billede af de fattige i vort Samfund er absolut rigtigt. Men hvorledes er det saa muligt, at det ærede Medlem i sine forrige Udtalelser, der kredsede om Forsikringsprincippet som en Mulighed, man maatte til, for saa vidt Samfundet nu ikke havde økonomisk Bæreevne, kunde tænke sig, at disse Mennesker, som intet kan samle sammen gennem hele deres Liv, alligevel skulde kunne betale den Forsikringspræmie, der skal betales, for at de kan opnaa Alderdomsunderstøttelse. Det forekommer mig at være saa selvmodsigende, at der ikke kan være Plads for Tanken om Forsikring. Hvorledes skulde det gaa i en Periode som den, vi nu har og har haft i de senere Aar, med den kæmpemæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg kan ikke se rettere end, at er man klar over, at de fattige ikke er i Stand til at opspare noget, maa man ogsaa indrømme, at Forsikringstanken for stedse bør skrinlægges.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Det ærede Medlem Hr. Rode var glad ved, at han maaske havde vundet en Sjæl, der vilde kæmpe for, at vi blev staaende ved 60 Aars Grænsen. Nej, det ærede Medlem har ikke vundet en Sjæl, hvis det var min, han tænkte paa. For jeg har altid været knyttet til Loven om Alderdomsunderstøttelse, hvorefter der ydes Understøttelse til dem, der er blevet 60 Aar; den har haft mit Hjerte fra den Dag, den blev foreslaet. Det ærede Medlem Hr. Rodes sociale og politiske Opfattelse og min er saa forskellig, at vi ikke vinder hinanden. Jeg har aldrig tænkt mig, at jeg kunde vinde det ærede Medlem, og jeg tvivler paa, at han vil kunne vinde mig. Jeg har, som sagt, aldrig skammet mig ved den nugældende Lov om Alderdomsunderstøttelse og gør det heller ikke i Dag, selv om jeg godt kan se, at der kan være Mangler ved den. Disse Mangler kunde være afhjulpet.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen spurgte, hvordan jeg, naar jeg indrømmede, at de fattige ikke kunde lægge noget op indtil deres 60de Aar, kunde tænke mig, at de unge skulde kunne betale Præmie til Forsikring. Hvordan tænker det ærede Medlem, at de skal betale de Skatter, der skal til, for at der kan ydes de gamle Aldersrente? Hvem er det, der skal betale? Det er de